

plača in mi ne smemo mirovati, dokler svojega kraja v pravi paradiz ne spremenimo in veliko jih še prihodnjo zimo hoče zlahtnih drevov si oskrbeti, še v močvirjih drenažo napraviti in na tako posušen svet jablan in drugih sadežev nasaditi, koji nam bodo v poznejših letih še v lepoto in dobiček.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Cesarjevič Rudolf se je s soprogo princesinjo Štefanijo podal v Berlin obiskovat nemškega cesarja ter je bil tam sijajno sprejet. — Državni zbor bode sklican 4. decembra in prvič zboroval v novej krasno zidanej palači. — V delegacijah je minister Kallaj poročal ugodno o Bosni in Hercegovini, pravi, da bode mogoče število vojakov tam zmanjšati; želi pa, da bi se železnica stavila do morja. — Električno razstavo so zaprli, obiskalo jo je 120.000 ljudij razven Dunajčanov. — Česki voditelj dr. Rieger pogovarjal se je na Dunaji z ogerskimi politikarji, kar nemške liberalce silno v oči bode. Ti uže celo obupavajo, da bi kedaj na konja prišli ter premišlujejo, kaj bi neki bilo, če bi všli iz državnega zbora? No, kaj bi bilo? Foregger in Hammer-Amboss bi drugim in boljšim poslancem prostora dala, pa bi bilo. V svojih shodih pa uže prav nesramno škilijo v Bismarkovino, češ, naj pustimo Gališko in Dalmacijo, z nemško-slovenskimi deželami pa stopimo v colninsko zvezo nemško. No, to druga ni, kakor novo preževkavanje razupitega „nemškega frankfurterskega punta“ od l. 1848 zoper katerega smo se takrat Slovenci in vsi cesarju res vdani Nemci na vso moč branili. — Italijani močno rovljejo, da bi v Parenzo-Polo prišel nek župnik Franko za škofa, ki ne zna nič slovenski pa ne hrvatski, toraj večine svojih ovčič še razumel nebi. — Pri mestnih volitvah v Zagrebu zmagali so sami odločni narodnjaki, med njimi Vladimir Mažuranič, sin nekdanjega bana, ki bode bržčas župan. Čast bana ponudila se je baronu Francu fem. Filipoviču. — Narodni list poroča iz Nevesinja v Hercegovini, da je vstaška četa Stojana Kovačevića 12 mož od 3. regimenta pri Lukovici ubila, pri Ulogu je bil načelnik patrolje in 1 vojak zaklan.

Vnanje države. Srbski kralj Milan neče tako vladariti, kakor zahteva zakon in večina narodne skupštine. Njej kljubeti je napravil Krističa za ministra. Ta je ukazal, da morajo vsi srbski kmetje orožje vladi izročiti, prepovedal je dosedanjo svobodno tiskanje časnikov in svobodno zborovanje ter na večih mestih proglasil „hitri sod“. To je pa ljudi tako razdražilo, da je prišlo do silovitega upora, do revolucije posebno v Zajčarskem okraji, v Črnejreki in Banji; Milan utegne biti izgnan. Tudi v Alba-

niji vre, te dni so Albanci poslali evropskim velevladam spomenico, v katerej zahtevajo, da jih od Turka odcepijo in Grkom pridenejo, kajti pod Turkom jim ni moči obstati, še menje napredovati, kakor drugi narodi. — Rumuni izdajo drugo leto za vojaške priprave 30 milijonov frankov. — Ruski car je baje pri nekem obedu živahno zdravico napil francoske republike poslaniku in jo imenoval „zaveznico Rusije“. Puškar Gotekov je v Tuli izumil stroj za puške Berdanke, da bode mogoče iz njih v 15 sekundah 9krat ustreliti. — Nemški vojni minister pošilja zaporedom ogleduhov čez mejo v Rusijo, kder si narejajo mape in črteže okrajev, tudi namerava artilerijo znatno pomnožiti. — Angleži pozvali so večino vojaštva iz Egipta v Malto in Ciper, le v večjih mestih ostanejo angleške posadke n. pr. v Kahiri, Suezu, Aleksandriji. — Francozi imajo proti Kitajcem precej močno brodojve v tonkinskem zalivu; 30 ladjij s 108 kanonov, zasedli so tudi uže mesti Ninbuh in Khonangieh. Francozi mislijo, da se Kitajci samo grozijo, storili pa ne bodo nič.

Za poduk in kratek čas.

Črni vitez pa hudi grof.

Na visocem hribu stal je močen trden grad, v prijaznej dolini pa mala mirna vasica. Srečni so bili ljudje v gradu i vasi, podložni so bili kmetje grajskemu gospodu i dober gospod jim je bil. Nikdar ni on svoje kmete stiskal, marveč če je kdo kaj potreboval, smel je vsikdar priteči k prijaznemu gospodu, kateri je bil z vsimi kakor oča s svojimi otroci. Imel je pa grof zaklad, ki mu je bil ljubši, ko njegovo posestvo, ko njegovo življenje. Bila mu je to edina hči Milica, zlatolasa, modrooka deklica. Slovela je nje lepota daleč okrog, marsikteri vitez je skušal pridobiti si nje srce i roko, a še nobeden ni bil tako srečen. Gostoljubno so v gradu vsacega sprejeli; tako je bil prijazno sprejet neki vitez, ki se je onkraj iz nemškega priklatil. Bil je ta mož lepega obličja, vitežkega obnašanja, i vendar se je zdelo Milici, da se pod to gladko površjo krije le slaba duša.

Vsakdo je dobro vedel, čemu se tuji vitez tako dolgo na gradu mudi. Iskal je on zmiraj priložnosti, da bi grofu svoje želje razodel, grof pa, ki ni prav vedel, pri čem da je, se mu je vedno odmikal. Prigodi se, da kmet ного zlomi, grof in Milica z zdravnikom v vas tečeta, grof se vrne nazaj, nekaj hlapcem naročuje i hoteč vitezu o nesreči govoriti, najde viteza pri mizi sedečega, ki ni zapazil, da se grof bliža, nekaj med sabo mrmra, grof postoji i čuje te besede: „Le čakajte, saj Vam bo kmalu veselje minulo, naj bom le jaz enkrat gospodar,